bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Ascensiunea cernăuțenilor se datorește patinajului

Hockey-ul pe ghiață este un sport în care rapiditatea și precizia în execuție joacă rol preponderent.

Deși nu prea de mult introdus la noi — în România nu se joacă hockey decât de cel mult 10 ani — acest sport a găsit curând adepți și a făcut vizibile progrese.

Jucătorii bucureșteni au atins destul de rapid o valoare acceptabilă, dar de câțiva ani ei se mențin la un nivel care nu mai corespunde.

Provincialii și în special jucătorii din Cernăuții, au progresat mai pe îndelete, dar ascensiunea lor continuă și, în campionatul de anul acesta, ei s'au arătat a fi cel puțin de talia adversarilor din București, dacă nu chiar superiori lor.

Dece? Simplu ca bună ziua. Pe când bucureștenii au ignorat patinajul, considerând că rapiditatea și un număr redus de «fițe» sunt suficiente spre a parveni, cernăuțenii au dat cuvenita atenție acestui patinaj, pornind dela premiza că stabilitatea și siguranța sunt cele două elemente cari desăvârșesc pe jucătorul de hockey.

Desigur că dreptatea este de partea cernăuțenilor. Căci spre a fi sigur pe crossă și pe toate mișcările cari formează caracteristica unui joc de hockey, este, înainte de toate, absolută nevoe să fii stăpân pe picioare. Ori, pentru a ajunge la această situație atunci când ai patine prinse de ghete, este necesar să practici timp îndelungat, patinajul.

In momentul când ești stăpân pe o bună parte din secretele acestui subtil sport, atunci abia ai dreptul să te gândești la mânuirea crossei, la urmărirea puck-ului și la dribbling. Căci, nu trebue să se neglijeze faptul că, un match de hockey cere multe întoarceri în loc, schimburi de muchie, treceri de pe un picior pe celalt, etc., mișcări pe cari, spre a le executa sigur și fără risc, trebue să le înveți și să le practici.

Bucureștenii au ignorat însă patinajul și de aceea, Paul Anastasiu, de exemplu, care i-a dat atenția cuvenită este astăzi unul dintre cei mai siguri și buni jucători de hockey.

La Cernăuți, lucrurile s'au petrecut însă, așa cum dictează interesele acestui sport și de aceea ascensiunea jucătorilor a fost mai solidă.

Până mai acum câțiva ani, bucureștenii erau net superior și lupta pentru întâetate, pe țară, se dădea între două formații fruntașe din Capitală.

Astăzi, situația s'a schimbat și cernăuțenii sunt aceia cari marchează o oarecare superioirtate.

Dece? Răspunsul este sigur și unul singur: pentrucă cernăuțenii nu au neglijat patinajul.

Cei cari vor să devină, de aci încolo, buni jucători de hockey, nu trebue deci să uite că baza acestui sport este patinajul

Dela lume adunate

DELEGAT ȘI DE... LEGAT

O impresie profundă asupra tuturor sportivilor adunați la campionatul mondial dela Baden bei Wien a produs comportarea și pasiunea de care dădeau dovadă conducătorii unguri de câte ori era vorba de interesele țării lor.

Este suficient să spunem că in matchul final, când Ungaria a pierdut contra Statelor Unite, dr. Wilsech Andor, conducătorul ungurilor, a suferit un atac de inimă și a trebuit să fie dus la sanatoriu.

Și noi am avut la aceste campionate un conducător al echipei, de care, dacă n'am pomeni, i-am face un bun serviciu.

Este suficient să spunem că conducătorul român — d. Michel Binder. — nu a catadicsit să asiste la nici un match al echipei române, rolul său reducându-se în a face zilnice voiajuri Baden-Wiena și de a se distra prin diverse localuri, în timp ce echipierii români erau lăsați în voia soartei, câte odată chiar fără bani de mâncare.

Dealtfel, vice-președintele federației de ping-pong — pentrucă aceasta este titulatura oficială a d-lui Binder, s'a desinteresat într'atât de jucătorii echipei noastre, încât și acum mai este la Wiena unde continuă chefurile.

CAND SORȚII SE RASBUNA

Tot la Baden...

Trebue spus din capul locului că tragerea la sorți a fost o adevărată tragere pe sfoară și că lucrurile erau astfel aranjate, încât austriacii să fie cât mai mult favorizați.

Datorită însă acestui lucru am reușit noi să ocupăm un loc al treilea.

Echipa Bergman — d-na Vilderman (Austria) era aranjată într'o serie una: — credeau ei — vor ajunge fără nici un efort în seriile finale.

Au neglijat însă un lucru: valoarea micuței noastre reprezentante, d-ra Angi Adelștein, care jucând alături de Erös, le-a încurcat toate socotelile, eliminându-i cu destulă ușurință.

Și iată cum sorții s'au răzbunat: în loc să trimită în serii finale o echipă austriacă, a trimis valorosul cuplu, d-ra Adelstein — Erös.

«AM SCAPAT!»...

In Scoția, două grupări de football, care în ciocnirile lor puneau maximum de ardoare, urmau să-și dispute matchul decisiv pentru campionatul regiunei. Toate lucrările fuseseră puse la punct, minus chestiunea arbitrului. Nici un arbitru nu părea dispus să conducă acest match. Și iată dece: după fiecare match, echipa învinsă socotea de datoria ei să-și potolească focul pe spinarea arbitrului, marele vinovat al înfrângerei.

După cercetări și refuzuri din cele mai categorice, cele două grupări s'au adresat unui arbitru dintr'o regiune vecină. Soția celui ales să conducă matchul l-a implorat să nu accepte, deoarece nu voia să-l vadă adus acasă pe targă, ca într'o precedentă ocazie. Arbitrul scoțian a socotit această invitație ca o provocare și, în ciuda rugăminților soției sale, a acceptat. Soția sa l-a rugat cel puțin să-i telegrafieze imediat după încheierea matchului, el sau altul (bineînțeles în caz că bătaia ar fi fost atât de puternică încât să nu poată face personal acest oficiu).

Matchul, în ciuda prevederilor generale, s'a desfășurat în cea mai perfectă ordine și aceasta datorită autoritarelor intervenții ale arbitrului. Atât de bine a condus acel arbitru, încât nu numai că nu s'a plâns nimeni împotriva lui, dar a fost invitat la un banchet dat de cele două grupări. Acesta însă, imediat după ce se îmbrăcă, alergă la primul oficiu poștal de unde expedià următoarea depeșă soției sale:

— Am scăpat!...

Un accident plăcut...

Zăpada care a căzut din abundență în ultimele zile, a atras pe Valea Prahovei numeroși sportivi, cari se dedau cu pasiune skiului. După cum se vede din fotografia noastră, inevitabilele căzături nu sunt de natură să strice buna dispoziție...

O lipsă regretabilă

Istoria boxului românesc cuprinde capitole de un pitoresc pe care celelalte sporturi îl pot egala cu mare greutate.

Nu este vorba, desigur, de recentele capitole, cu matchuri de propagandă electorală, cu abandonuri de principii și knock-outuri de făgădueli formale și sincere...

Ne gândim la istoria propriu zisă a acestui sport, care a licărit luminos pe bolta eforturilor noastre atletice și s'a lăsat apoi acoperit de norii unei furtuni aproape pustiitoare. Va trece înourarea aceasta?...

E greu de precizat.

Un lucru, însă, este indiscutabil. Boxul românesc are trecut. O înșiruire de evenimente pe care un colecționar atent le-ar putea transforma într'un formidabil colier de amintiri captivante. Iar cititorii ar savura cu plăcere această cronică sportivă, cu aspecte de veritabil roman foileton.

Până acuma însă, nimeni nu și-a dat osteneala pentru o astfel de realizare. Exceptând «Ringul român», pe care colegul nostru de redacție Eugen Dumitrescu l-a voit mai mult tehnic decât anecdotic, nimeni nu s'a gândit să împrăștie ceața care acopere tăpșanele carierii boxului românesc.

Nu avem o istorie a acestui box.

Dela «senzaționalul» debut profesionist al lui Dumitru Teică, în fața căruia un voluminos luptător de circ — Equatore — a abandonat în 1922 în câteva reprize, boxul românesc a parcurrs etape de mare și difuzat răsunet.

Debutul lui Nour, cu seria de knock-outuri pe cari d. general Nicoleanu, pe-atunci prefect, le-a urmărit... închinându-se de uimire și admirațiune; debutul lui Spakow; epoca lui Chirilă Dan și a lui Vâlsan; apariția lui Axioti, cu memorabilele matchuri din cari Spakow a scăpat la început cu cariera sensibil amenințată; aventurile organizatorilor improvizați, cu boxeuri străini aduși în țară și expediați fără să li se achite bursa; traseul anecdotic al acestei activități de lungă și variată existență, ar putea să complecteze câteva sute de pagini de admirabil conținut.

Nimeni însă exceptând un scurt popas anecdotic al colegului nostru Eugen Dumitrescu, nu a parcurs, scriptic poteca aceasta de reconfortantă excursiune.

Iar «Federația română de box» pe care — credem — ar trebui să o intereseze — cât de cât — o operă de interes pentru somnolența boxului românesc, nu pare să fie preocupată de încurajarea unei astfel de îndeletniciri.

In străinătate, operațiunea aceasta este privită cu un interes viguros.

An de an, apare la Paris un «Anuar al ringului» care rememorează «storia boxului francez». Iar literatura franceză cuprinde opere de o incontestabilă valoare, cu acelaș subiect.

Atențiunea aceasta nu este de dată recentă. Căci chiar în secolul trecut, maeștrii francezi de box au făcut tentative de matchuri literare, notând în cărți voluminoase, amintiri nu tocmai literare, dar în totdeauna utile și de răsunet.

Zilele trecute, anticarul nostru ne-a descoperit încă o astfel de carte, pe care am parcurs-o cu o explicabilă plăcere: «La boxe francaise» *a unui maestru de box* I. Charlemont, *apărută la Paris, în editura «Academiei de box», în... 1899.*

Cândva, vom nota — aici — câteva din detaliile acestei interesante cronici, de pe vremea când boxul parizian nu era pilotat de Jeff Dickson *și nu era cantonat la* «Wagram» *sau la* «Palais des sports». *Căci sunt pline de tâlc și de interes, primele eforturi ale boxului francez, rătăcit la* «Salon des Folies de Belleville», *sau la* «Salle du Waux — Hall».

Pentru moment, ne mulțumim doar să semnalăm acest volum.

Și să regretăm — sub impulsul acestei noui rememorări — că maeștrii noștri de box, organizatorii și oficialii nu au niciodată crampe.. literare.

Se mulțumesc cu crampe de stomacuri knock-outate cu mititei și șprițuri atletice și lasă să se piardă în ceața trecutului, o cronică pe care cititorii ar primi-o cu plăcere și cu interes...

George Fulga

Interviewul nostru

DECE NU S'A PLECAT LA CAMPIONATUL MONDIAL DE BOB?

ne arată d. locot. Budișteanu

Anul acesta însă, bob-ul, a avut o soartă mai ingrată. Din motive — unele explicabile, altele mai puțin — diferite, bob-ul a trecut pe planul al doilea.

Pentru a putea cunoaște adevăratele cauze ale aparentei decăderi a acestui sport, ne-am adresat d-lui lt. Budișteanu. Sportiv convins, el face parte din regimentul 2 artilerie, de sub conducerea d-lui colonel Soreanu.

Regimentul 2 artilerie s'a distins ca și conducătorul lui, prin sportivitatea de care a dat totdeauna dovadă. In toate probele la concursurile de călărie, scrimă, volley-ball, regimentul 2 artilerie s'a clasat totdeauna în loc de frunte.

Declarațiile d-lui lt. Budișteanu, sunt pe cât de interesante, pe atât de importante.

Concursurile dela Sinaia

«Acum două săptămâni trebuiau să înceapă la Sinaia concursurile de bob. In vederea acestui eveniment, pista a început să fie lucrată de Marți, însă abia a fost gata eri. Din cauza timpului nefavorabil concursurile nu s'au ținut. Amânate pentru Duminica care a trecut, ele au fost amânate din nou. Nu știm din ce motive, deoarece timpul era favorabil și pista splendidă. Ceeace știm e că la Sinaia se aflau concentrați concurenții: d-nii maior Secăreanu, sublt. Dănăricu, precum și trei boburi ale mele. Eram sigur că, de astă dată, concursurile vor avea loc când am aflat Vineri din ziare că ele nu se mai dispută».

LT. BUDIȘTEANU

Pista dela Sinaia

La concursurile care trebuiau să aibă loc, intrau în luptă două boburi noui de patru persoane și unul de două persoane «Feyrabend» original. Echipa d-lui lt. Budișteanu era cea mai redutabilă, fiind formată din d-nii Tiță Rădulescu (frânar), lt. Cauteș și subt. Popescu (echipieri).

In privința pistei dela Sinaia trebue să spunem că este mai rapidă decât cea dela Garmisch. Ea este perect construită și îngădue viteze colosale.

Campionatul mondial

Desigur că problema cea mai interesantă, care a preocupat îndelung opinia noastră sportivă, a fost deplasarea echipei naționale la campionatele mondiale cari au avut loc anul acesta. La întrebarea noastră, cari au fost cauzele neprezentării, lt. Budișteanu ne-a răspuns.

— Am fi fost susținuți de regiment pentru a face deplasarea. Nu se putea pleca însă la un campionat mondial, când nu s'au ținut nici campionatele naționale, cari, ori cum, sunt un criteriu de selecționare. Oficialii au spus: «NU PUTEM LASA ECHIPA SA PLECE, DEOARECE N'AM VAZUT CE POATE». Cum puteau să-și dea însă seama de posibilitățile bob-eurilor noștri, când nu s'au făcut nici un fel de concursuri?

Afară de aceasta, noi ne-am pregătit și am cheltuit o mulțime de parale (un bob de patru persoane costă 100 de mii lei»).

Primii din clasați anul acesta la campionatele mondiale dela Cortina D'Ampezzo, pentru bobul de 2 persoane, au fost englezul Mac Avoy și italianul Brivio. Ambii s'au clasat în urma d-lui lt. Budișteanu, la Olympiadă.

Elvețianul Capatruth, care a fost campion mondial în 1935, s'a clasat la Olympiadă al 7-lea, iar anul acesta la Cortina D'Ampezzo al treilea.

La bobul de patru persoane, germanul Killian a fost campion mondial în 1935. In 1936 a sosit abia al 9-lea. Cu toate astea anul acesta a plecat la St. Moritz.

Am enumerat aceste exemple, pentru că trebue să se știe că bobul este un sport de precizie. La Olympiadă, de exemplu, între primul clasat și al șaptelea, din patru coborâri a fost o diferență de numai două secunde. Killian, care la prima coborâre avea un avans de două secunde, pierde cinci secunde la a doua scoborâre, și după patru scoborâri se clasează al... 9-lea!

*

Incheind expunerea pe care ne-a făcut-o, și pe care ne-am luat permisiunea s'o mai întregim, d. lt. Budișteanu ne-a asigurat că la Sinaia va arăta adevărata sa valoare, și posibilitățile infinite de care dispune.

„Voi câștiga campionatele naționale" — a terminat d-sa.

REP.

Echipa lt. Budișteanu, pe pista dela Garmisch Partenkirchen

CULISELE

E notorie desvoltarea uluitor de rapidă a footballului, care a întrecut cele mai optimiste așteptări ale acelor cari au introdus și s'au căznit să lanseze acest sport la noi.

Pasiunea aceasta de a lovi mingea cu piciorul a căpătat asemenea proporții, încât la un moment dat, în fața avalanșei de echipe cari vroiau să se afilieze, Districtul a fost nevoit să le refuze adeziunea. Motivul, binecuvântat: nu avem terenuri suficiente, așa că la un moment dat ne vom trezi cu echipe programate, cari nu vor avea unde să joace

Problema fiind mai mult decât importantă — pentrucă oricât de mare ar fi progresul marcat de football, noui adepți sunt bineveniți, chiar utili — s'au angajat controverse și conciliabule.

Redactorul nostru de football, printr'un articol recent, a adus la masa discuțiunilor plocon pe tavă soluția cea mai justă: Districtul să construiască mai multe terenuri pe un loc viran, la marginea Capitalei.

Acum câteva zile, într'o consfătuire particulară, pontifii Districtului au reluat discuțiile pe această temă.

— Ce facem d-lor, cum rezolvăm problema terenurilor?

— Adoptăm soluția din «Gazeta Sporturilor». Achiziționăm un teren mare la periferie.

— Și eu cred că cea mai bună soluție ar fi aceasta — a intervenit d. Chiriceanu — deoarece văd că această soluție a început să prindă... teren.

Nouă ne e teamă însă ca oficialii Districtului să nu se complacă încă multă vreme pe... terenul acesta de discuții.

Piața internațională a footballului cunoaște în ultimul timp o agitație extraordinară.

După cazul Braine, după cazul Bican, iată acum și cazul Bodola. Nu-i vorbă, cazul Bodola e un caz care merită să facem puțin... caz de el.

Povestea e simplă, ca și toate de felul acesta.

Combinata C.A.O. — Crișana, în turneu fiind prin Franța, are actualmente neplăcuta perspectivă de a-l pierde pe Bodola. Dar dacă pierderea aceasta «combinata» o va resimți numai în Franța, C.A.O. va suferi depe urma ei și în România.

Faptul apare aproape normal. Intr'o țară cu valută mai forte ca a noastră și cu lumini cari fac faima orașelor, Bodola a fost tentat să rămână acolo.

Cum chestia aceasta nu putea fi aranjată «à l'amiable», Bodola s'a gândit să combine «combinatei» o întreagă combinație: a devenit subit invalid la gură.

Gurile rele susțin că boala aceasta de gură nu e decât o fi-gură a lui Bodola.

Sub pretert că are maxilarul deranjat, Bodola a rămas într'un oraș din Franța, unde în liniștea desăvârșită a spitalului putea să pertracteze cu racoleurii francezi.

Imediat a fost adus la patul suferindului un dentist care să-i scoată cu cleștele... o vorbă din gură. Cum măselele lui Bodola erau complect valide, dentistul l'a sfătuit să semneze pentru «A. S. Caninnes».

In orice caz, pretinsa boală de gură a lui Bodola umblă din gură'n gură, iar cei dela C.A.O. au... un dinte contra lui.

Poate că după acest turneu, să li iasă măseaua... de minte.

A. Noi

Inițiativele „Gazetei Sporturilor"

CARE ESTE CEL MAI BUN JUNIOR ROMAN?

Concursul va avea loc în luna Mai sau Iunie. — Condițiile de participare. — Se vor verifica însușirile atletice și pregătirea technică

Ne-am ocupat în ultimele două numere ale ziarului nostru de concursul pentru desemnarea celui mai bun junior, care formează unul din principalele noastre proecte pentru sezonul de primăvară.

Se discută de ani de zile problema juniorilor. S'au formulat sugestii, s'au realizat unele măsuri bune, districtele din cuprinsul țării au desfășurat o activitate notorie, am asitat la dispoziții administrative foarte bune pentru reglementarea activității juniorilor, nu s'a făcut tot ce trebuia pe tărâmul technic al problemei.

Acesei idei de ameliorare technică a clasei juniorilor, îi corespunde și inițiativa noastră. Trebue să pregătim pe footballiștii de mâine la școala unei ameliorări technice. Dacă oficialitatea, în perioada de organizare, are multiple preocupări de ordin administrativ, inițiativa particulară are datoria să complecteze vederile oficialității.

Pentru anul în curs avem un vast program privind tărâmul technic, primul capitol este organizarea concursului pentru premierea celui mai bun junior.

La început fusesem hotărâți să dăm acestui concurs un caracter strict bucureștean. Respectiv ne-am gândit la juniorii bucureșteni, cari sub raportul activității au atins câteva puncte foarte avansate.

Ne gândeam ca după concursul dela București să organizăm câteva concursuri regionale și, în modul acesta, să ajungem la stabilirea unui criteriu pe țară.

Stabilind caracterul național al concursului, ne adresăm grupărilor din toată țara. Pe lângă cei mai buni juniori bucureșteni grupările din provincie nu vor ezita să trimită cele mai bune elemente tinere oferindu-ne posibilitatea să desfășurăm acțiunea noastră pe un plan mai vast.

UN RECENSAMANT AL JUCATORILOR TINERI

Prima condiție a concursului nostru și poate una esențială, privind pe participanți, este de ordin administrativ.

Juniorii trebue să dea de gândit oficialității noastre. In materie de calificare a juniorilor se fac la noi foarte multe abuzuri.

Licentele acestor jucători nu cuprind întotdeauna date sincere.

Cunoaștem cazul unor tineri cari, deși își fac stagiul militar, contează ca juniori în cluburile de football. Iată de ce, la admiterea la concursul nostru, nu ne vom mulțumi cu actele de identitate sportivă și vom cere dovada riguroasă și oficială că juniorul are vârsta prevăzută de regulamente.

DATA ORGANIZARII CONCURSULUI

Ne-am hotărât să organizăm acest mare concurs

(Continuare în pag. V-a)